

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Szerkesztőségi iroda:

Rimaszombat, Losonezi-utca 16 sz. a. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bermentetlen levelek nem fogadtatnak el.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fel évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 19 kr.

Kiadó-hivatal:

R. szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadó-hivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetésny-, nyitlatter- és felszámolások.

Hirdetési díj:

Egy négy hasábos petisor térfogata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyitlatter:

Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogadják: A „Gömör-Kishont” kiadó-hivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. — Az előfizetések legzélszerűbben postautalvány útján eszközölhetők. — Hirdetéseket csupán a kiadó-hivatal vesz fel.

Az örömmek ünnepén.

Amit az ó-testamentum prófétái megjövendöltek, a régi kor népei erős hittel és reménnyel várták: végre megérkezett. Született az, kinek ajkáról a legmagasztosabb tanítás, az isten- és emberszeretet igéi hangzottak, s ki e tannal meghódítja a világot, bizonysgaul annak, hogy amit hirdetett, az minden ember szívébe utat talál, s hogy az emberi élet valódi boldogságának megdönthetetlen talpköve a szeretet, melynek szövétneke mindenek lelkének egyformán tulajdona, de nem minden ember szívében ég egyforma lánggal. És ami az egyes emberre áll, ugyanaz áll a nemzetek életére is. Azóta századok multak el, hogy a nagy tanító meghalt elveiért, de századok nem bírták eltörölni a benyomásokat, miket tanítása milliók elméjére és szívére gyakorolt. Születése napját nagy ünneppel szenteli meg a keresztény világ ma is, az önzés és anyagiság korában, sőt ma nagyobb külfénnyel, mint az igazi vallásosság első századaiban.

Öröm emeli az emberek keblét. A munkás leveti a mindennapi élet kenyérkereső gondjait, iparosnál pihen a szerszám, kereskedő bezárja üzletét; a szegény ünnepi köntöst vesz fel, meg-

takarított filléreiből örömnapot csinál magának és övéinek; a gazdag pedig elfelejti a gondtalan élet ingerlő esábjait, felemeelkedik ahhoz, a kit nem hiinni lehet, de akit megtagadni lehetetlen. Nő és férfi, ifjú és öreg, gonosz és becsületes az isten házába gyűl, az egyik bűnét akarja leróni, másik erőt merít a hitben; ez hálát ad, amaz esdekel, de mindnyájan az áhítat hangjait rebegik az örömmek ünnepén. De az örömből nem jut ki mindenkinek az öröm ünnepén. Magyar embernek talán legkevésbé. Isten dicsősége mellett eszébe jutnak a maga nyomorúságai és ezek a nyomorúságok mélyen elszomorítják a hazáját szerető polgárt, megkeserítik a karácsony örömet, felidéznek lelkében a dicsőséges multat, elébe állítják a szomorú jelent és kétségbejövő jövőt. Mert bizony bánatos képe van Magyarországnak. Körülte nagy nemzetek, szilárd nemzeti alapon, műveltségben tündöklők, vagyonban gazdagok, gazdagságukban hatalmasak; milliók egy tömegben, kiknek nincs okuk félni, hogy a szomszédok fondorkodása megbénítja a nemzettestet, bizonytalanná teszi az életet.

Igy van körülünk, de nem így van nálunk magyaroknál. A nemzeti élet

nem vehet nagyobb hullámokat, mert bele akad az agyarkodó nemzetiségek ellenséges szigetibe. Tót, horvát, román, szerb, német propaganda bénítja erőnköt, államellenes törekvéseivel, engesztelhetetlen gyűlöletével, amiket sem a testvéri szeretet melege, sem a mult jótéteményei, sem a jelen türelmes elnézése, sem az igazságos szigor alkalmazása kioltani nem képes. És a magyar áll egyedül kevés számmal, nem szaporodva, államilag gyengülve, erkölcsileg megvesztegetve, vagyonilag pusztulva. Pedig ez a legveszedelmesebb a dologban, de fájdalom a legigazabb is. Az adók folytonos emelése, államadóság szaporítása, végrehajtók örökös zaklatása nem közjólétéről tanuskodnak. Pusztuló birtokos osztály, tengő iparos, úztorás kezei közt eviczkelő földmives nem a nemzet izmosodását és anyagi emelkedését jelentik. Ez a szomorú processus pedig szemünk előtt folyik le, és nem segíthetünk rajta. S nem segíthetünk azon se, hogy ezek vándoroljanak ki, itt hagyva az ősi földet, mely századokon keresztül boldogította az elődöket, azon se, hogy az elégedetlenség napról-napra hangosabban nyilatkozik, hogy az állam tekintélye csökkent bent és künn egyaránt, hogy a

szegénység terjed, hogy ezzel együtt az állam-ingató eszmék erősödnek, veszelyes elemek kerülnek felszínre, s bátran hangoztatják alapjában igazságos követeléseiket, hogy a magyar elem gyengeségét felismerve ellenségei, bátrabban és bátrabban terjesztik elveiket, gyűjtik hiveiket. Mindezen nem segíthetünk s még reményünk sincs, hogy idővel segíthetnénk a bajokon.

Szent karácsony ünnepén mind felmerül ez a magyar ember lelkében, s keserűvé teszi az örömet, mit a megváltó születése felgyújtott a szívekben.

Vajh mikor lesz a magyarnak boldog karácsonya?!

Protestantizmus és panszlavismus.

Grünwald Béla zólyommegyei képviselőnek nagyérdékü műve jelent meg mult héten fenti cím alatt. Felvidék van ugyan feltüntetve a címlapon, akit egy lap munkatársának nyilatkoztattak ki, de mindeki tudja, hogy az álnév alatt a felvidék panszláv üzelmének régi ostromozója, a magyar nemzetiség ügyének lelkes harezosa rejtezik, s azt a műnek minden szra elárulja. A megdöbentő teleplezéseket gazdag könyvből mutatványul — bennünket közlőre érdeklőleg — a következőket közöljük:

A magyaroknál ág. h. ev. egyház, vagy mint a közéletben nevezni szokják, az u. u. lutheránus egyház, a legközelebbi multban, a

TÁRCSA.

Sz. B. kisasszony emlékkönyvébe.

Rózsabimbó üde bája,
Gyöngyharmatnak tisztasága,
Lilomnak szűzi éke,
Ibolyának szendése,
Aranykedve a lepke,
Szerelme a fűtűtűnek,
Fonsége a szépnek, jónak,
Eszménye az alkotónak:
Mind benned van megteremtve,
Oh — te, földnek ékessége!

Mind e szépért, mind e jóért,
Legyen tied a legszebb bér,
Elted legyen búvárom álom
Nyári fényes éjszakákon,
S ha ébreszt a hajnal-óra
Váljon álmod mind valóra;
Lépted nyomán rózsá nőttem,
Es ami e kerek földön
Az életnek üdvöt adhat:
Az legyen a te jutalmad.

Pető Pál.

A karácsony költője.

(Alkalomszerű alkalmatlanokdás a „nyájás” olvasónál.)

Szeretet édes ünnepe, boríts el újra fényeddel, illattal!

Azoknak emlékeit, melyek megfutott évek határkövére intenek, ma is féltékenyen őrzöm szívemben, a jövendők számára még mindig vannak légváram.

Ez egyszer magános kis szobában gyújtod meg fáklyádat énnekem, és — könyvszekrényem elé vezetsz. Kódos emlékek látja ebben és megzendül körülöm a légben a sok régi dal, régi dal régi dicsőségről! Csak egyet sajnállok, hogy ebben az én kis karácsonyi muzeumomban a gyermekidők oly mostohán vannak már képviselve. A délezzel pléhítézek, fakard és vesszőpuska, az összerakható csudaváros, mely akkor tündéribb volt képzeletemnek, mint ma Peking vagy Jeddo, rendszerint már a következő karácsony is kegyetlenül megcsontolva érték meg, ha egyáltalában megérték. — A kis szürke ponyyt 1866-ban vitték el „nagy dobos”nak a chlumi kódbe. Ott hihetőleg megszenvedett érte, a miért sétalovaglásaim közben annyiszor köny-

nyitett terhén az én gyöngédeltlenül földhöz teremtett személyekm rovására! Az egykori „szimpla” pedig bizonyára rég közbiztonsági szolgálatokat teljesít valamely szülőfalumbeli éji bakternek évek által megroskaszott vállán.

Egyszóval a sok, sok karácsonyasztal gazdagságából nem maradt egyebem, mint könyvszekrényem egyik polcán kegyeletesen sorba rakva: Grimm, „Gulliver”, „Jelki András”, Campe, egy vaskos latin dictionarium, Petőfi és legvégül öt darab fűzött kötet, melynek egyikéből, midőn ma újra előveszem, egy összehajtott papírlap hull épen az ölemben.

Ez az öt kötet és e levél, melyet kedves írójára emlékezve elolvastok újra, utolsó karácsonyi ajándékom volt. Azóta már én sem kapok, de a dök, — a mi a haladott korak a sok között szüntegy egy kegyetlen metamorphosisa privilégiumból kötelességgé. . .

A levél pedig hangzik következőképen: „Kedves öcsém! Önnek mint tollforgató és irástudó fiatal embernek ezt az öt igénytelen kötetet küldi a Krisztkindli. Vegye oly szívesen, mint a hogy adva van, bár meg kell vallanom, hogy önzés is szerepel küldeményemben. Humboldt tanított meg rá egy szép mondásával, melyet idélek önnel: „Ugy találem és mindig úgy találom, hogy könyv kiválóképen alkalmas ajándéknak. Gyakran olvassuk, gyakran keressük fel, vissza-visszatérünk hozzá, de csak választott pillanatokban; nem élünk vele mint egy eszével, pohárral vagy más eféle házi eszközzel az élet minden közönyös óráján s így a jó barátja mindig nemes élvezet közben emlékezünk.”

Lássá édes barátom, a vénuülő kor — meg is kopaszodtam, amióta nem látott — így ve gyit szeretetébe is önzést!

Nem véletlen találkozás, hogy az az ember, akinek az összes eddig élők között a leg-szeretőbb szíve volt, mert átölelte az egész emberiséget, lett épen költője a szeretet ünnepének. Igen, Charles Dickens par excellence a karácsony költője. Hogyne ismerne őn a remek „Karácsonyi történetek”-et! Írói toll nem képes a képzelet csudásabb és melegebb szin pompájára, mint a milyenben Dickensnél a karácsony költésze-

te játszik. S ezt az egész színjátékot édes könyveken át követi lelkünk, mert Dickensnél a karácsony még egyéb valami is: a szegénység ünnepe. Aki ezeket megírta édes barátom, annak emlékeit a költészet istennőjével a jótékonyság együtt koszorúzza. — a nagy költő melle t az emberiség jöltévőjét. . .

Hogyne ébresztették volna fel e történetek érdeklődését írójuk egyéb munkái iránt! Nos regényeinek gyöngye „Copperfield Dávid” ép e napokban jelent meg magyar fordításban és én nyomban küldöm önnel, hogy megne előzőn más barátja s az én szeretetem már csak kellenen másodpéldánnyal szaporítsa könyvtárát.

Mennyire irigylem önt öcsém, hogy még előtte áll az élvezetek azon végtelen sorának, melylyel az én lelkem már esordultig betelt! Ott szeretnék állani oldala mellett, midőn olvasni fog, hogy újra kivégezem a szeremet a lelki gyönyörből, melynek szinte kábító hatása alatt ön is gyakran kénytelen lesz letenni könyvét, egészen eltelni e költészet varázsával s csak úgy folytatni nyugodtan tovább. Megtanul szeretni és megbocsátani. Lapról-lapra fogja érezni, mint nemesedik lelke azon igazabb világban, melyben az erény öntudatlan disze az embereknek és a bün szerencsétlenség, mely könyvet érdemel. Meg fog győződni, hogy a léleknek csak egy vallása lehet, ami a természeté is: a szeretet. És megerősödik lelkében egy életfilosofia, mely fényben, árányban, másokkal és önmagunkkal szemben a legigazságosabb: nem a bírói emelvényről ítélni nagy bölesen élők és halottak felett, — ezt megeselekszik a paragrafusok — de leszállani a vadlított padjára ahol — csak őszintén emlékezünk! — egy és más dologban mi is ültünk valaha.

Tehát még egyszer: irigylem kedves barátom. Ezt a magasztalást pedig azért irtam meg elölgesen, hogy — még ha kedves Turgenjeffével vagy Bret Harte-jával is foglalkozik, midőn e küldeményt kapja, — azonnal Dickenset vegye kezébe. Igaz, hogy amazok „ujak”, de hát szívelem meg a böles igazságot, hogy a régi könyvekben mindig van valami új, az újakban mindig valami régi.

Dickens sohasem feledtetni majd önnel

ez idei karácsonyját és szeretném, ha ép ugy emlékében tartaná mindenkorra az ön szerető barátját. —; itt egy ismert költőnk névalírása következik, akinek nagybeesü barátságával azon időben bizonyára szörnyen érdemtellenül dicsekedhetett az önök irodalmi esevője.

Mennyire érdemtellenül, kitetszik abból, hogy a kedves levél elolvasása után első dolga volt szörnyüképen elresterkedni. Akarva, nem akarva számot kellett magának adnia azon sajátlatarméltó tudatlanságáról, melynél fogva „Copperfield” világhírű írójáról azon iskolai „vice”-en kívül, hogy Boznak írják és Dickensnek olvassák, ergo angol őrriber, épinség-gel semmit sem tudott. A „Karácsonyi történetek”-nek még csak hírét sem hallotta. Egyáltalán igazolhatatlan közönnyel viseltetett Shakesperen, Byronon és Mooreon kívül az egész brit irodalom iránt.

Mit tegyek? — Pótoljam-e legalább részben mulasztásomat és míg nem hozattam el és nem olvastam a „Karácsonyi történetek”-et, „Copperfield”-et zárjam el könyvszekrényembe? Nem határozottam el magamat e türelmi próbára annál kevésbé, mert Turgenjeffből és Bret Harte-ból valóban épen akkor fogytam ki végképen. Ekép történt, hogy a karácsony költőjével nem a „Karácsonyi történetek”, de „Copperfield” nyomán ismerkedtem meg és miután tények dolgában ez igénytelen sorokban is hű akarok maradni a valósághoz, ekép fognak járhatni szíves olvasóm közül is azok, akiről én köteles tisztelettel fölteszem, hogy ismerik a „Karácsonyi történetek”-et, — de hát valóságosan nem ismerik.

Azon népszerűségről, melyre Dickens az összes angol beszélők közt — pedig számuk ugyanesak milliókra rug — szert teit, nekünk a mi irodalmi viszonyaink között alig lehet fogalmunk. Az amerikai gyarmunk és Anglia százados peerje egyaránt ismeri és emlegeti mindennapi ügye — bajában a „Copperfield” alakjait. A Themzeparú dockok napszamosaitól gyakran hallhatja az idegen az odavetett hasonlatokat: „ravasz, mint Uriah Heep” — „ai, akár a bolond Dick!” — „szakasztott a Betsy néni mása.” — és minden ideális szerelmes a Dickens Agneséhez hasonlítgatja.

1. Átlagos eredmény száraz lenszárból: 30 mázsa.
2. A száraz lenszárból várható minden mázsa után: 18 font.
3. Holdja ad tehát tiszta lent: 540 font.
4. 630 font len 30 krjával tesz: 162 frt.
5. Maghozam holdankint: 4 hect.
6. Hectoliterét 12 frtjával számítva: 48 forint.
7. Összes nyers jövedelem a 4 és 6 szorint: 210 frt.
8. A nyers jövedelemből levonatik:
 - a) Kikészítési költség 10 krjával fontja után: 54 frt.
 - b) Vetőmag 120 liter, hectoliterje 14 frt: 16 frt 80 kr.
 - c) Gyomlálás, nyövés, áztatás, gerebenezés: 30 frt.
 - d) Földbér 1 hold után: 10 frt.
 - e) Szántás és vetés: 10 frt.
 9. Kiadások összege: 120 frt 80 kr.
 10. Marad tiszta jövedelem holdja után: 89 frt 20 kr.
11. Észrevételek: Mivel a len a földet legjobb állapotban hagyja el, terhére trágyázás nem rovatott.

Közöltem e téren szerzett tapasztalataimat e lapok t. olvasóival azon reményben és jó szándékkal, miszerint — saját érdekükről lévén szó — figyelemre méltatandják. Nem mulaszthatom el e megye igen tisztelt gazdasági egyesületének becses figyelmét e tárgyra újól is felhívni s kérni, hogy az idő drága, s minél későbbben fogunk hozzá, annál később érünk célzát, már pedig jelen viszonyok között egy kissé nagyobb jövedelmet minden gazda szívesen fogadna. Fel tehát munkára!

Egy iparbarát.

A t. olvasó közönséghez.

Mai számunk utolsó ez évben. Mához egy hétre megnyitjuk lapunk 3-ik évfolyamát.

Mit tettünk, mennyit tettünk, a közönség ítélje meg igyekezetünket. Mi a megye, különösen a székhely és vidéke közönségének szolgálatában állottunk, annak szellemi és anyagi javát munkáltuk, — egyesületek és intézmények mellett buzgólkodtunk, — politikai pártállás nélkül társadalmi s közéletünkre ohajtottunk hatni, kerültük a személyeskedést, megvetettük az ellenségeskedést, az érdekhazrot. Ostoroztuk a félszeregeket, a visszaéléseket, helyet adtunk a jogos kívánságoknak, a tisztességes céltól semmiben se térünk el.

Önzetlen törekvésünk méltányla-

Most jönnek a böleskedők. Hol tartja a Jézuska azt a sok ragyogó fát? Hiszen annak egy roppant tágas magazin kell. Ki aranyozza meg a sok diót, gömbölyű almát? Az angyalok. Hol lakik a Jézuska? A menyországbán. Mikor küldi ajándékait? Ez államtitok. Ki fogja hozni, maga vagy a szolgálója? Az ajtón vagy az ablakon? Ezek mind oly fontos kérdések, melyekre igaz feleletet adni nem lehet.

Ha a mama boltba megy, haza jövet neki esik az apró sereg: minek voltál a boltban? Ugy-e ott volt a Jézuska is? Ott. Hát az apa mit csinál a másik szobában? Ir. Ha ir, akkor minek neki a kalapács? A ezérnát is magával vitte. Szöveget vert a falba, fiam. Hát a ezérna? Leszakadt egy mellény gombja azt varrta fel vissza. Az apácska mást csinált itt bent, mert nem akar bennünket bereszesíteni.

Legtöbbször maradnak a szegény gyermekek. Őket nem kinezza a kíváncsiság, nem is böleskednek. Megemlékezik róluk is a Jézuska. Meg. Minden esetre. Mit hoz nekik? Papirból lánczot, és kenyeret. Kell is ennél nagyobb boldogság. Papír láncz, és kenyér... ez az ő vágyuk — minden kívánságuk. A nagyobbba csak szétszedednek az ablak alá, úgy hirdetik az egész föld dicsőségét.

„Krisztus urunk áldott születésén.”
Karácsony estéjén látszik meg, hogyan szereti a hitvestárs férjét. Mint gondolkodik a férj. Azok az apró viaszgyertyák megvilágítják a szív és a lélek minden rejtékét, minden ember megtalálhatja saját lelkét.

— Látom hogy szeretsz.
— Te vagy a mi mindenünk.
„Krisztus urunknak áldott születésén.”

* * *
— Áhum... Áhum... Hogy vagyatok? Mit csináltak?
— Mamácska köhög. Juj de hideg a keze. Borzasztó tél.
— Öreg vagyok már kedves lányom. Hatvanhat esztendő. Alusznak már az unokáim?
— Igen. Már.
— Ne bánts... csitt! Hoztam nekik valamit.

tául tekintjük jelesen működő legkivált megyei tekintélyes férfiak s érdemes írók közremunkálását, úgy szintén a közönség fokozódó részvétét s anyagi támogatását.

Hogy törekvésünk továbbra is kitartó, fáradozásunk sikeres legyen: kérjük a szíves érdeklődést.

Rimaszom'at, 1881. decz. 24.

A szerkesztőség.

Melegen kérjük t. olvasóinkat az előfizetések megújítására, a hátralelékek beküldésére, egyrészt azért, hogy a szétküldésben fennakadás ne történjék, másrészt, hogy a nyomtatandó példányszámok iránt idejében tájékozhatssuk magunkat.

A „Gömör-Kishont” előfizetési ára:

Egész évre 4 frt
Negyed évre 1 frt

Rimaszombat, 1881. decz. 24.

A kiadóhivatal.

Hírek és vegyesek.

Dec. 24.

Boldog ünnepeket. A nyugalom, esaladás együttlét, a szeretet és ragaszkodás két legszebb ünnepeapja küszöbén t. olvasóinknak. munkatársainknak és barátainknak legmelegebb szívből kívánunk vig karácsonyi ünnepeket, — a szíves viszontlátásig az új évben!

A szerkesztőség felhívása. A küszöbön levő új év alkalmából egész tisztelettel kérjük városunknak és vidékének minden erkölcsi testületét s intézményét, hogy lapunk szellemi felkarolása végett, egyszersmind pedig saját érdekeik miatt szíveskedjenek jelentéseikkel, beszámolóikkal felkeresni, czéljakkal, terveikkel megismertetni, a közérdek előmozdítására törve, mozzanataikat, törekvéseiket tudomásunkra juttatni, hogy lapunk a megye, e város és vidéke társadalmának hű kifejezője legyen ezutánra is, és viszonyainkról tiszta, tárgyilagos képet birjon a nagy közönség. — Együttal kérjük a megyei, törvényszéki s a városi hatóságokat, az egyes hivatalokat, lelkész, tanító és körjegyző urakat, vegyék igénybe lapunkat, ne terheltesseken bennünket minél többször felkeresni, közérdekű ismertetéseiket, tudósításaikat beküldeni. Kérjük a törvényszéket, kir. járásbírókat és az ügyvédő urakat: a vidéket felölő ügyeket, a megyei lakosságot érdeklő — hatáskörükbe terjedő terület hivatalos hirdetményeit a jövő évtől e lapokba beküldeni.

A jó öreg nagymama arca sugárzott a boldogság fenséges örömméretétől.

— Ez a Margitkám. — Egy egész nagy skatulyát tett az asztalra.

— Mi van benne?

— Nézd meg, de össze ne törd. Egy ezifra bábu, haja is van. Konyhaeszközök. Czukor egy rakás. Külön a mézeskalács. Hát ez mi? Egy fényes arany! Napoleon'dor. Hát ilyen is van a nagymamának?

— Leánykorom óta tartogattam. Most oda adom unokámnak, viselje gondját ő. Ez itt a fiamé, azé az áldott angyalé.

— Megnézzük azt is.

— Szabad. Egy nagy ló, utra készen, patkó is van a lábán. Kard, esakó, pörgő dob és a többi. A huszártársolyban csörög valami. Mi van benne? Pénz? Az, öt darab tallér. Egy egész kiues.

— Ez meg a tied leányom. Egy kis kevelység. Fülbe és nyakra való. A kezre is jut belőle. Arany garnitúra. Ezt meg a fiam uramnak, dugd majd a zsebébe. Vigyázz, össze ne törd. Arany kettyegő. Lánczot vegyen magának. Többet nem adhatok. Vegyétek szívesen. Áldjon meg benneteket a mindenható Isten.

Ilyen krisztkindlit hozott nekünk deczember hó 22-én a Jézuska: Istenben nyugovó anyósom.

* * *

Deczember hó 23-án reggel főfájásról panaszkodott anyósom. Egy kis változás csak — mondván — ilyenek vagyunk mi már öreg emberek, megárt nekünk minden. Köhögünk, a fejünk fáj, a gyomrunk nem akar emészteni, éjjel kerül az álom, erőnk fogy, Szemünk gyöngül. Lábunk ólomnehéz lesz. Készülünk a nagy utra — a másvilágra.

— Maradjon kedves mamácska az ágyában — pihenni.

— Nem lehet. Ki főzne akkor az én 70 éves öregemnek?

— Én!

— Szép. De el nem fogadhatom. Mert tudod kedves leányom, ő egészen az enyim, én egészen az övé vagyok. Az én főztemet meg teszi. A más főzlet meg sem nézi.

Kitüntetés. Az országos nőparkiállítás rendezésében tevékeny részt vett Reisz-Marikovszky Emma asszonynak a földm. ipar- és kereskedelmi miniszter levélbelileg fejtezte ki köszönetét.

— **A helybéli kaszinó** félszázados ünnepélye — amint az előjelekből következtetnünk lehet — igen szép lefolyású lesz. A távoli városok (Rozsnyó, Csetnek, Losonez stb.) képviseltetni fogják magukat, a vidékről számosan készülnek: a közveasorára előjegyzettek száma nagy. A táncmulatság is kitünően ígérkezik. Újví első számunkban bőven irhatunk a szerdai ünnepélyességekről.

— **Gyászhir.** Dr. Toldy Miklós, a losonezi kir. járásbírósg jeles készültsgü jegyzője f. hó 17-én Losonezon elhunyt 29 éves korában. E nagy reményű ifjú városunkban igen sokan ismerték, számos rokona, jó barátja, ismerőse lakik itt, kiknek körében csak nem régen is — aug. hóban — időzött. Ezen s a forrón szerető édes anyán és atyán kívül mindenki gyászolja a közszeretben részesült ifjút, ki kedves modorával, előzékeny magaviseletével s tudományos készültsgével maga irányában mindenkit lekötölezett. (E sorok írója halála előtt való nap kereste fel levelével.) Temetése rendkívüli fényes és népes volt. Losonez városában aki csak mozoghatott mind részt vett a háznál történt beszentelésen, a templomi gyásztartáson (a templomvitték a koporsóját) s a temetésen. A dalárda közreműködött, zene és fáklyásmenet kísérte. Koporsójára nem fért a sok közszo, a halottas szekerre rakták. Losonez vidékéről s városunkból nagyon sokan voltak jelen. A sirnál Hajnik Béla beszélt, meghatóan beszúzott el a szeretett ifjútól. — A haláláról kiadott esaládi gyás-jelentés követezőleg szú: Kalla Jenő és neje: Molnár Lilla, az összes-rokonok nevében is mély fájdalommal jelentik felejthetlen fiuk: Toldy Miklós jogtudor- s kir. aljegyzőnek a folyó évi deczember hó 17 napján d. u. 1 órakor, ifjúkora 29-ik évében, hosszas szenvedés s a halotti szentségek ájtatos felvétele után tudószélhűdésben történt elhunyt. — A kisenyedett hült tetemei f. hó 19. napján, d. u. 3 órakor fognak a róm. kath. templomból az örök nyugalom helyére kísértetni. — Az engesztelő sz. miseáldozat f. hó 20-án, reggel 9 órakor fog a Mindenhatónak bemutatni. Losonez, 1881. évi decz. 17. Áldás emlékére!

— **Dr. Toldy Miklós** felett Hajnik Béla a követező beszédet mondá: Tisztelt halotti gyülekezet! Toldy Miklós barátai nevében lépök e korán megnyílt sírhoz. Szomorú kötelesség az, beszélni akkor, mikor a fájdalomtól mindenki megnémul, egy veszteség fölött, a kinek az ajkát örökre lezárta az álom! Ha vihar kezétől törzset elpusztítani látunk, megilletőve fogadjuk a kikerülhetlent: mert a kidölt öreg fának az ágai átélt örömek boldog idejébe nyulnak vissza, mert száradó

— De mamácska beteg.
— Nem vagyok. Délután majd ledőlök egy kiesit.

— Akkor mi orvost hívunk.

— Csak az orvosnak hagyjatok békét.

Soha ki nem állhattam. Az orvos nem gyógyit, az orvos öl. Én még nem szeretnék meghalni.

Minden ellenvélemény hasztalan volt. — Anyósom megmaradt véleménye mellett, az orvos nem gyógyit, de öl.

Kértem, könyörögtem, hallgasson ránk. Hajthatatlan maradt. Minek? — szúlt ő — semmi bajom sincsen. Egy kis főfájás, kis Miska az egész. Theát főzők magamnak este, éjjel megizzaszt, meglássátok reggel helyén lesz a fejem.

— Adj a mindenható Isten.

Midőn este bucsut vetttük tőle, még él-czelt, emleste mikor és hogyan tolták borsón és szétszórt ködmönökön Szepesbélaiak templomaikat más helyre. Ugy szintén ugyan csak, hogyan ölték a rókát a vízbe. Mit sem sejtettünk. Örültünk a holnapnak.

* * *
Deczember hó 24-én a Jézuska-fa fel-diszítéséhez fogtam. Nehezen ment. Minden kiesett a kezemből. Különös érzelmek háborgattak. Fájta a lelkem. Könyeztem. Mi bajom lett? Mi bánt? Nem rikított meg senki. Senki. Még félig meddig feldisztettem a karácsony-fát, háromszor is feldöntöttem. Mindég összetört rajta valami. Haragudni kezdtem magamra. Oh én ügyetlen.

Diók köztögetése alatt, a Schiffon-tetőn megcsendült egy pohár, mintha megrepedt volna. Ejh babona. Roszul hallottam, képzeldés az egész. Folytattam a munkát, a dió után következett a fige. Azt kötözgettem fel. Sok volt. Minden ágra jutott elég. Kezdem számolgatni. A legfelső ágakon volt négy —négy. Az alábbiakon nyolcz —nyolcz. A kö-zépen pedig minden ágon tizenhárom. Szerencsétlen szám. Minden egyes ágról egyet —egyét levitettem, maradt minden ágon tizen-kettő.

A czukorkákat szedtem elő.
Sógrom nyitotta rám az ajtót.

lombján fészket rakott a természet az ő gyönyöreiből. De, ha fiatal fa török ketté szemünk előtt, ki békít ki e sorssal? Mikor a földre hajló ágai alatt ott vonaglik a veszteség fájdalma, mikor a sárgult levél könyeinktől nedvesül, melynek tükrében ott mosódik el a esalódott remény, a kihült szeretet, az el nem ért boldogság eszménye? Toldy Miklós ilyen vesztése annak a körnek, a mely őt nevelte! Ifjúkora teljében törte meg életét a halál, — gyászos munkát végezve egy esapással rajta, a ki egész életét komoly, törekvő, őszinte dolog közt töltte el. Mert, hogy a tavaszszal is irhatunk telet; mert, hogy a sugár melegét veszíti; mert, hogy van, a mi elhervad, mielőtt virágozott volna? . . . Az enyészet nem válaszol reá. Elhunyt társunk is magával vitte ezt az örök rejtélyt, s reánk csak a gyász, a szőrayú gyász maradt. És Isten e rendelése fölött adjon vigasztalást az ember? Egy leroskadt anyát, egy kétségbeesett atyát tudjon megveszteteni nagy fájdalomában az engesztelés? . . . Nem vigasztalni egymást jöttünk e helyre t. gyászoló gyülekezet. Erőt akarunk meríteni a hitből, a mely sajátunk; erőt a tanulságból, melyet elköltözött barátunk élete nyújtott. E tanulság nem es szívet, férfias jellemét, kedves modorát juttatják eszünkbe, — s állandó emléket képez róla a mi szívünkben. Legyen áldott ez az emlék! — Nyugodjék békével!

— **Halálozás** Károlyi Jánosné asszony Károlyi János országgyűlési volt képviselő neje, e hó 21-én hunyt el. Igen tiszteletreméltó derék nő volt, kinek halála a bánatos férjen kívül számos rokonának okoz fájdalmat. (Nevetettnek halálhírét mi a mult számban hoztuk, de a „Losonez és Vidéke” állítása után, mely szerint már decz. 8-án halt meg. Kérjük a kollega urat, hogy a tudósítót pontososságra illetve tisztére figyelmeztesse. Szerk.)

— **A képviselőház** közig. bizottságának mult héten megtartott ülésében a megyék háztartásáról szúló törvényjavaslat mellékleteinek tárgyalásánál, meggyénkre nézve fúlszó-lalt Grünwald Béla, ki helytelenítette, hogy Gömörben kisebb a személyzet, mint más kisebb terjedelmű megyéknel; így különösen az árvászeknél. Indítványozta, hogy a köz-igazgatás érdekében egy harmadik árvászeki ülnök és egy árvászeki jegyző (illetőleg talán 3-ik aljegyző) Szerk.) fizetése összesen 2300 frt vétessék fel a tervezett javadalmazási összeszeghez. Pulszky Agost még azt is megjegyzendőnek tartotta, hogy Gömörmegyének gyám-pénztári tartalék-alapja sincs. Tiszta miniszterelnök a jegyző megadását indokoltan látta, de a harmadik ülnököt nem. Péchy Jenő fel-olvasta a megyének — mult számunkban em-lített — ugyanezen ügyben benyújtott kérvé-nyét. Tiszta miniszterelnök állításának igazo-lására összehasonlításokat tesz más megyék népszámával s árvászeki ülnökeinek számával. Ezután egy előadó árvászeki jegyző

— Hagyd abban, sógor! — szúlt — gyere.

— Hová?

— Anyánk oda van!

— Ne mond. Az lehetetlen.

— Aligha megéli az estét.

— Teremtő szent Isten! Mit mond az orvos.

Még nem szúlt semmit, — csak a fejet esóvalta meg.

— Gyerünk. A Jézuska fát majd feldi-szitem 1880-ban. Mához egy esztendőre.

Most már kezdtem érteni, mert fájta az én lelkem az egész nap.

Este lett. A boldog napok legboldogabb estéje. Allelujah! A Jézuska sorra látogatta a gazdag palotákat, a szalma kunyhót egyaránt. A mi hajlékunkat el kerülte.

Minden halandó örvendett Mi sirtunk. A mi Jézuska fánkon nem esillogott semmi. Nem égett rajta gyertya. Nem sivalkodtak az aprók: jaj be gyönyörű. Ez az enyém, ez a tied. Az apának is hozott valamit. Hiszen ez él! Rettenetes karácsony az, a hol az ablak alatt éneklőknek azt kell mondani: hallgas-satok. Beteg van a háznál. Tegyétek el a nagy vigasságot jövőre.

— „Krisztus urunknak áldott születésén.”
Haldoklik a legjobb anya. A keresztény világ öröme, ez a legfájdalmasabb szívet ölő fájdalom. A világ megváltója születik. Haldoklik a legjobb anya-nagymama.

Ott ültünk mindnyájan, némán-esüggeteg a beteg ágya körül. Senkinek sem kellett mezes-mákos édes eledel. Jól voltunk mindnyájan lakva. Fájdalommal.

Hét óra. Künt süvölt a szél. Havazik. Az ablak-ráma meg-meg zörren.

— Imádkozzunk.

— Atyánk! áldott legyen égen-földön a te akaratod.

Egy mély sóhaj mondta rá az Ament.

„Krisztus urunknak áldott születésén.”

Csitt! Lassabban. Halott van a háznál.

Meghalt a nagymama.

1879-től kezdve, az én karácsonyom nem más mint fájdalom.

Isten meints meg minden igaz keresztényt ilyen karácsonytól.

fizetése felvételét, az ünökre nézve tett indítványt a bizottság eljettette.

— **Szent László idejéből** való ezüst-pénzeket, ezüst gyűrűt, karkötőt, aranyakat és másnemű drágaságokat (egy tanu állítása szerint tarisznyaszámra) találtak a lyukvasztrai erdőben írt parasztok; az értékes tárgyakat eldugták, csak 360 drb ezüst pénzt mutattak meg a kath. lelkésznek, de azután egymásra vallottak s mindent előhoztak. A gyűrű egy mogyorófa gyökerét körítette, rajta látható egy patkó zászlóval.

— **Korcsolyázók öröme.** Az igazi tél e héten köszöntött be, a korcsolyázók tere hemzseges nap-nap után a sportszámoktól, kik a gyenge jégburoktól sem riadnak vissza. Szóval a korcsolya-saison megnyílt: előre Halifax barátai!

— **Egyházi festészeti pályázat.** A magyar vallásalapból a király által az egyházi festészet emelésére folyóvá tett javadalom terhére a vallásminiszter gőmörme győi F. azekas-Zsaluzsán község új temploma számára szűz Mária menyemenetelét ábrázoló főoltárképnek festését engedélyezte, melynek színvázlatára pályázat nyitattik. A műbecsel bíró legjelesebb vázlatnak odaítélendő pályadíj 200 frt.

— **Vagyonbiztonság megyénkben.** Hogy mennyire megy Gömörben a tolvajok vakmerő garázdálkodása, mutatja az, hogy még közigazgatási hivatalnokainkat sem kimélik meg gyakori látogatásaiktól. Egyszerre négy ily tolvajlasi eset jutott tudomásunkra, melyekben a kártszervezők mind közlegzetes hivatalnokok. Batta Samu tornallyai szolgabírótól mult héten tinójt hajtották el az udvarról. Ugyanott a segédszolgabírótól juhokat loptak. Böröndy Sztáryán lakó esendbiztosnak pedig két hízott sertésen könyörület dacára a furfangos rablók. Ez utóbbiak — mint beszélük — az őket üldöző esendlegényeket fegyverrel riasztották vissza. Még érdekesebb a feleli eset. Az ottani esendbiztos pandurjai mult napokban 16 lopott juhot keritettek meg. A beteg esendbiztos rájuk bízta a juhok őrzését mig a tulajdonos azokat elviteti. Másnap reggel azonban a hivatalos felügyelet dacára a juhoknak csak hült helyét találták. Már ez aztán nemesak a tolvajok furfangját és ügyességét jellemzi, hanem egyebet is.

— **A magyar hírlapírók** nyugdíjintézte javára az intézet igazgatóságához 128 frt 60 kr. küldetett el Rimaszombat város hatósága útján, mint Pongrácz Arnold és nejének hagyományára.

— **A kiadó érdemjegyei.** Egy régi újság szemleirője három kalkulust használt a közönségre nézve, vagyis három osztályt állított fel: 1) a ki fizetett és olvassa is a lapot; az okvetlenül kitűnő, első emineus mind valamennyi van. 2) A ki előfizetett de nem olvassa a lapot, az is emineus, a szó amilyen olyan értelmében. 3) A ki elő nem fizetett mégis olvassa a lapot, az nagyon furesa ember. A mi kiadónk ez utolsó osztályu embereket kéri igen szépen, hogy iparkodjanak a jövő tanévben az első vagy legalább a második osztályba jutni, nehogy sekundát kelljen osztogatnia. Mi még egy classist állitunk fel: a ki se nem fizet se nem olvas, annak kívánjuk, hogy az isten tartsa meg sokáig jó étvágyban.

— **A nagyszabolosi papirgyár részvénytársaság** e hó 28-án Budapesten saját helyiségeiben rendkívüli közgyűlést tart, mely hivatalos a vállalat nagybővítésére iránt fontos határozatokat hozni. Szó van ugyanis arról, hogy a diósgyőri és nagyszabolosi papirgyárak megvételének és a társulat alapítókéje föllebb emeltessek. A közgyűlés fog határozni a felett is, hogy új részvények avagy előbb-ségi kötvények bocsátassanak-e ki, az elsőbb-ségi kötvények minő kamatlábbal birjanak, mikép törlesztendők s birtokosainak mily elő-jogokat nyujtsanak. E határozatokkal kapcsolatban az alapszabályok módosítása, igazgatósági s felügyelő bizottsági tagok választása is álland napirenden.

— **Hiba.** Lapunk 50. számának vezérezikében (néhány száz példányban) a 2-ik kikez-dés 10-ik sorában óázt helyett vást esu-szott be, mit helyreigazítottunk.

— **Mai számunkhoz mellékelve** veszik olvasóink a Franklin-Társulat kiadásában megjelenő hírlapok előfizetési felhívását. Ez utóbbiak között a legrégebb az immár 29-ik év-folyamatát élő „Vasárnapi Újság“ mely nagy képes hetilapnak, az olvasó közönség e ki-próbált házi barátjának, jövőre legjobb aján-lása, képeinek évről évre szaporodó száma és szebb kivitele mellett, kiváló irodalmi erők által kiállott, folyvást növekedő változatos tartalma, mely teljesen fölslegessé teszi a magyar közönségre hasonló külföldi lapok járatását; mig társ lapja, a „Politikai újdonsá-gok“ a politikai heti események gondos és hű összeállítását adja s képes gazdassági mellékkelappal van bővítve. — A „Képes Nép-lap“ legolcsóbb hetilap, a kevésbé vagyonosok vasárnapi újsága, tanulságos és mulattató tartalommal, s a politikát tárgyaló rendszer rovattal; ezek kiegészítője a „Világkrónika“ ezimű képes melléklet, mely eddigi rovatai

mellett újévtől kezdve nagyobb elbeszéléseket és regényeket is fog közölni, s a mely heti-közlönynek ép ugy, mint a „Képes Néplap“nak ára félre csak 1 frt. Ugyanez iv tar-talmazza a „Jogtudományi közlöny“ szaklap-nak előfizetési felhívását, továbbá a Franklin-Társulat könyvkiadványainak jegyzékét.

— **Rövid hírek: 1400 ujonccsal** kevesebb lesz 1882-ben az új népszámlálás után. **Egy kis fiú** Ehrenhausenben 8 sebot ejtett egy leánykán, megfojtotta s elásta egy bozót tövében, csupa szerelemből. — **3500 fogat** loptak el egy bolognai fogorvostól; a fogak értéke 1600 líra — **A Franciaország** kiűzött jezsuiták Biharban is megvettek 10,000 hold birtokot. — **Zalka János** győri püspök száz kilós könyvet küldött az országos könyv-kiállításra. — **Lehmann Mór,** a népszínház díszfestője nehezen gyulladó díszleteket talált fel. — **Oroszországban** háromszor akasztottak fel egy részeges parasztot. — **Nagyváradon** egy eszmadia feltékenységéből leharapta fele-sége fölét. — **Trevizóban** — erős villámlás és dörgés közt valóságos tüzeső esett. — **Népszerű felolvasások** vannak most napi-renden a fővárosban. — **Párisban** egy 37 éves nő 3 hét óta folyvást alszik. — **A leány-kereskedés** megakadályozása czéljából nem-zetközi konferenciát terveznek. — **A világ** leg-magasabb hölgyet fogják mutogatni; 7 1/2 láb magas. — **Ejszaki Ilona** nevű nő már 9-er követet el öngyilkossági kísérletet. — **A ri-maszombati** egy. prot. gymnasium képvisel-ve lesz az országos könyvkiállításra.

— **Nyilvános számadás,** a folyó hó 18-ik napján a rimaszombati egyesült prot. gymna-sium javára rendezett műestély jövedelméről:

I. Bevétel: 1. Eladott jegyek árából be-jött 153 frt. — 2. Felülfizetésekből, melyekhez járultak: Molnár József ügyvéd 1 frt 20 kr. Balogh Endre 80 kr. Szontagh Bertalan 1 frt 60 kr. Nagy Béla 60 kr. Szojka János 60 kr. Dr. Lichtschein Adolf 65 kr. Kis N. 60 kr. Brabecz N. 60 kr. Beliczay László 40 kr. Trubint Lukács 60 kr. Hubay Miklós 40 kr. Soós Ferenc építész 60 kr. Csider Ká-roly 1 frt 40 kr. Lengyel Andor 60 kr. Egy valaki 30 kr. Kovács Zsigmond 60 kr. Egy valaki 60 kr. Dr. Löcherer Tamás 60 kr., összesen 12 frt 70 kr. — 3. Ugyanez alk-alommal Broncs István 50 frt. Összes bevétel 215 frt 70 kr.

II. Kiadás: 72 frt 07 kr. Tiszta jövede-lem: 143 frt 63 kr. — A felülfizetéseikért kö-szönötüket e helyt is kifejezik **a rendezők.**

CSARNOK.

Fokról-fokra.

— Impertinentiák. —
(Vége.)

A nőtől vagy szerelmet, vagy barátságot vagy semmitse követelek. Annától szerelmet kívántam. A két fokon már hajlandóságát ki-nyertem, egy ugrás és „veni, vidi, vici“ . . .

Egymás mellett ülünk. Most figyelem csak meg jól. Hisz ez a leány egy Madonna, legalább a feje egy madonnafő. — arezán a tiszta baj és szüziesség ölelkezik; szeméből az üdv, az áhitat mosolyog felém. Szerelmesek istene! ne hagyj el . . .

— Ugy-e nagysám, nem haragszik rám? Látja, én csupa szívből vagyok, nem esoda, hogy egészen, utolsó izemig szeretem kegyedet . . .

— Miért szeret? Ki hatalmazta fel? Ad-tam jogot rá? (A! Ó! Így beszél. — hisz már a 3-ik graduson vagyok s ha az elsőnél meg nem hagyod magadat négyezer esékolni, te kis tündér, ugy most nem rólad ábrán-doznál.)

— Miért szeretem? Önmagáért. Lelkeért, szíveért s tudom is én még miért. Ki hatal-mazott fel? Kell-e a szeretésre vagy akár a szerelmeskedés hatósági jóváhagyás; a sze-relem istennője — kegyed — adott hatalmat. Jogot adott-e? Kérdezze meg a szerelmesek millióit, honnan veszik ók a jogot; a szere-lemhez nem jog, hanem szív kell, szívem pe-dig van nekem olyan, a minővel kevés dicsé-kedhetik e mai kufár világban. Nem hiszi?

— Hiszem, de a szerelmeskedésnek ezélya van. ön e ezélt „soha sem érheti el, mondom, nem érheti el. Én az öné soha nem lehetek, engem másnak szántak.

(Hát azt hiszed-e te vesztaszűz, hogy én rögtön az apádhoz szaladok s kezeddel együtt az ezeket is megkérem. Az én szerelmem ezélya maga a szerelem, én csak szeretni akar-lak s viszonztszerelmet kérek, addig, a meddig valami hozontos fejű dugszagdag paraszt hó-felér ujjadra nem teszi a jegygyűrűt.)

— Nem ohajtom én, hogy mást boldog-talanná tegyen, nem állok én senki útjában, csak szerelmét kérem, szeretnie pedig sza-bad engem ugy, mint később bárkit . . .

(No ha tanultabb lánynak ezt mondom, bizonyára seprűt fog rám, ha van keze-ügyében.)

— De látja, én vonzódok önhöz, talán ba-ráti érzelmeket táplálók, hanem mit mond a világ?

(Hát mi közöm nekem a világhoz? A költészetnek mi köze a prózához? Csak te szeress, nem tudja azt meg a világ!)

— A világ nekem semmit sem ad, nem az tanított meg engem kegyedet szeretni.

— De megtudják s engem elítélnék, hirbe hoznak.

(Kedves szerényke, te csak magadról gondolkozol, persze én rólam már notát is fityülnetnek el, mert én talán a semminél is kevesebb vagyok)

— Nem fogják hirbe hozni mert nem tudják meg. . .

— No jól van . . . hát szeressen.

— Megesékolhatom?

— Meg, de én vissza nem adom. Majd máskor. . .

(Ugy! felém kacintasz, karesu dereka-dat ölelésre kínárod s a viszonzást máskorra hagyod. Helyes. Ha ezer villámhárító állna utamban, most már megesékolhatok.) A viszonzlatásra szívom Annája!

* * *

— Jó napot uram!

— Jó napot.

— Én Börös vagyok.

— Örülök, hogy Szörös urhoz lehet. . .

— Nem Szörös, hanem Börös. . . .

— Mi tetszik? . . .

— Önnök a vére.

— Az én vérem. Doktor ön? Mert ed-dig csak azoknak volt bajuk az én vérzé-seimmel.

— Nem vagyok se doktor, se patikárus, hanem üzletember. (Mintha a doktor meg pa-tikárius nem geseháttember volna!)

— De hát mi közöm hozzá. Tessék elő-adni, mit keres nálam, iratni akar valamit, ajánlatni ohajtja üzletét, vagy mi a veszett. . .

— Ne hozzon ki az ur phlegmámból. Én verekedni akarok.

— De hisz akkor menjen a koresmába.

— Én önnel akarok verekedni!

— Velem? Ez már más. Bottal vagy ököllel. . .

— Pisztollyal. . .

— Szabad tudnom miért vagy kiért?

— Négy esék miatt. * Annaért. . .

(Számár! neked csak négy esékről van tudomásod?)

— Helyes. Mikor? Első vére vagy. . .

— Halálra uram! Holnap reggel 7 óra-kor a városban kívül fekvő esürőmben. Irja meg végrendeletét. . .

— Nines szükségem rá. Mindenemet önre hagyom. (Az adósságokkal együtt.)

Más nap két levelet kaptam.

„T. Uram! Bocsanatot kérek, csak meg-akartam ijeszteni. Nem verekszem, ma va-sárna megyek. Börös János“. (Furesa, engem akart megijeszteni s ő szokik meg.)

— „Titusz ur! Megbizásból egy kérdést akarok önhöz intézni. Legyen ma délután a fürdőkertben. Anna. . .“ (Hát ez mit akar a fürdőkertben ténnek idején. Mi lehet a meg-bizás? Elmegyek.)

* * *

— Mit paranesol drága hölgy? Batiszt zsebkendőjével miért törülgeti a szemét? Hja csipős idő van, nyujtsa karját, mintha sé-tálnánk.

— Csinált önnök valamit Börös ur? (Ühüm!)

— Tudtommal semmit. Meg akart vere-kedni, de megszökött. . .

— Jól van. Tehát szeret?

— Börös-e vagy én?

— Ön, ön!!

— Szeretem, ha viszonzozza. . .

— Viszonzom. Szeretni fogom addig. . . mig. . . (Mig Börös ujjadra nem huzza a ka-rikát.)

— Meg merne-e már esékolni?

— Meg, de dobja ki szájából azt a ko-misz szivart. . .

H I R D E T É S E K.

Haszonbéri hirdetés.

Csetnek város határában fekvő, s a Janko család tulajdoná-hoz tartozó tagosított birtok, 63 kath. hold dohányt termő szántó-föld, 17 kath. hold jó rét, 4 kath. hold gyümölcsös kert, 115 köz-birtokossági aránykules utáni közjóvedelem, a birtok közepén levő kétkerekű vízi-malom lakházzal s gazdasági épületekkel — szabad kézből haszonbérbe kiadó, esetleg örök áron is eladó. Bővebben értekezhetni **Marton János ügyvéddel** Csetneken.

Valahára, jó izú a csókja.

— Hanem kegyes levelében valami meg-bizásról is írt, szabad tudnom?

— Nem. . . nem. . . Ugyan mondja csak Titusz ur: mennyi önnök az évi fizetése s mikor lesz jó állása?

(No szívem Annája, ez a megbizás. Ma-radj te csak Börös mellett! Hanem megöröki-telek s emlékül mondok neked valamit, amitől megfájul a fejed. . .)

— Tisztelet kisasszony. . .

— Tekintetes ur! elég már a mauseript, csak egy sor hiányzik a hasárból.

Helyes szedő ur. . . Itt van az egy sor; E század egyik költője mondja, hogy pénz nélkül a szerelem betegség.

Szám-rejtvény.

27	1	16	26	Most van ideje.					
29	9	5	14	10 Falu Gömörben.					
6	4	20	7	11 Könnyen török, ha ke-mény is.					
13	30	25	3	Ezzel illetik, ki meg érdemli.					
12	33	32	23	Ha nem parádés, ilyen.					
15	18	24	31	Ferfi név.					
23	2	19	6	4	6	25	24	25	A trojár hadjárat fő-vezére.
17	8	21	22	Néha kétszer is nyit.					
34	13	2	Szép kort er el, ki ilyen.						
1	—	34	M-i napon tapasztaljuk.						

A 43. számban közölt számrejtvény értelme:

„Te vagy, te vagy barna kis lány
Lelkem, szemem lénye.“

A 47. számban hozott szótágtalány:

Advent első vasárnapja.

A 48. számban adott számrejtvényé pedig:

„En vagyok a petri gulyás“

En özőm a gulyát, nem más.“

Helyesen megfejtették: (együtt vesszük) S. Fe-rencz Sz. Bella, Birnstingel Hermin, B. M. Chá-szár Margit, Baranyi Juliiska, B. A. Süvecky Mariska, Nelli, Piros Zs., Timár István, K. Géza, B. Endre, Kivácsi.

Jutalmat nyertek: Sz. Bella k. a. (Pestmegyéből) egy tetszés szerint váasztandó művet. (kerassiy. em-lekírgyart) Chászár Margit Vidonyi Jozsef „Kárpátok alól“ ez. eszéleleit. B. A. (K rájuk egész nevét) „Hat-száz nemzeti dal“ ez. diszkötésű művet.

Hivatalos közlemény.

Rimaszombati kir. Törvényszék Elnökétől.

Pályázati hirdetés!

933. sz. eln. 1881. — A rimaszombati kir. Törvényszék területén lévő rozsnói kir. járásbírósnágnál üresedésbe jött irnoki állo-másra, mely után évi 500 frt fizetés, és 100 frt lakpénz jár — a nagym. m. k. Igazság-ügyi miniszterium f. évi 3761./I. M. E. sz. a. engedélyenél fogva pályázat hirdettetik. fel-hivatnak a pályázni kívánók, hogy szabály-szerűen felszerelt folyamodványaikat az 1882. év január hó 20-ig ezen kir. Törvényszék el-nökségénél nyujtsák be, a későbbben érkezendő folyamodványok figyelembe vétetni nem fognak. Rimaszombat, 1881. december 19.

Marton Rudolf, kir. tszéki elnök.

Szerkesztői üzenetek.

K. J. Köszönjük; jövőre hozzuk.
M. I. Az 1-ső számlán jön. B. u. é. k!
H. I. Légy üdvöz! Levelünket kapni fogod. Sze-reneseljess máskor is
B. G. Beszélni fogunk róla; az a bizottság csak volt, a panaszz sazezerreke, — így nagyon egyéni.
L. M. Személyesen tesszük tiszteletünket; a jó kívánságok rank férnek
F. A. Itthon leszünk; szívesen látjuk.
M. S. Nem adunk helyet; szegyeje magát. A es. botránvok nem lapba valók.
Argus. Ismerjük a jó madarakat, várunk. A beküldött kéziratokra jövőre teletünk.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:

Pető Porubszki Pál.

Szerkesztőtárs: **Fóthi Kovács Béla.**